

Rosszul nevelik az unokámat! Beleszólhatnak?

PROBLÉMAMEGOLDÁS SÉRTŐDÉS NÉLKÜL

Ha a fiunk vagy a lányunk nem úgy neveli a gyerekeit, ahogy azt mi jónak látjuk, olyankor nehéz megállni, hogy ne mondjuk el a véleményünket, vagy ha mégis kikívánczik belőlünk, akkor azt finoman tegyük.

Olvasónk, Anna, a kétunokás nagymama elkeseredett levelet küldött szerkesztőségünkbe, amelyben arról írt, hogy a fia és a menyje túl engedékeny a 6 és 8 éves unokaival. A két kislány nem hajlandó lefeküdni este 10 óra előtt, és akkor is annyira aktívak – ugrálnak, játszanak, hangoskodnak –, mintha kora délután lenne, amit a 65 éves Anna már nehezen tolerál. Sőt, kimondottan rendetlenek is, soha nem pakolnak el maguk után, mert otthon ez nem elvárás. „Esténként én már fáradt vagyok, főleg, hogy egész nap pakolok utánuk” – meséli a nagyi, aki bármikor szívesen elvállalja a kicsik felügyeletét, hiszen mindennél jobban szereti őket, mégis érzi, hogy ez így nem jó. Leveléből kiderült, nem tudja, hogyan szólhatna, hogy nem bírja a tempót, és hogyan érhetné el, ha nála vannak az unokák, alkalmazkodjanak az ő szabályaihoz, igenis pakoljanak el maguk után, és feküdjenek le időben. „A barátnőim azt mondják, inkább ne szóljak semmit, és örüljek, hogy ilyen jó viszonyban vagyok a fiammal és a menyemmel.”

Kritika helyett megerősítés

A jó kommunikációs és problémamegoldó készség a harmonikus családi kapcsolat kulcsa, de azt is tudni kell, hogy a kéretlen tanácsot senki nem szereti. A gyerekevelés különösképp olyan téma, amiről mindenkinek megvan a véleménye, és sokszor még idegenek is osztják a tanácsukat, ha kell, ha nem. „Sokat változott a világ, és vannak dolgok, amelyek ma már másképp működnek a nevelésben, és persze többet is tudunk a gyerekek fejlődéslelektanáról. Ugyanakkor túl sok az akár egymásnak ellentmondó információ, és a tökéletességet sugárzó közösségi média gyakran hamis világot sugall. A túlzott elvárások és az ezekkel együttjáró nyomás sok fiatal szülőben szorongást kelt” – mondja dr. Darida Ágnes coach. – „Ez főleg az első gyerekes szülőkre igaz: tele vannak bizonytalansággal, szeretnék jól csinálni, de nincs még elég tapasztalatuk. Azzal segítünk a legtöbbet, ha meghallgatjuk és bátorítjuk őket, hogy jól csinálják, és idővel majd könnyebb lesz. Azaz a kritizálás helyett azt erősítsük bennük, hogy kompetensek. Azonban, ha nagyobb horderejű dologról van szó, mint például az, ha teljesen kimerülünk az unoka mellett, vagy azt gyanítjuk, hogy fejlődési lemaradásban van, akkor mondjuk el, hogy szeretnénk velük beszélni erről.”

SZAKÉRTŐ:
DR. DARIDA
ÁGNES
LIFE COACH

ÍGY TEHETÜNK A LEGTÖBBET SZAKÉRTŐNK SZERINT

Laza, mesélős beszélgetés **1**

Próbáljunk pozitív légkört teremteni! Nagyszülőként mesélhetünk arról, hogy nekünk milyen nehézségeink voltak szülőként, és mi volt hasonló vagy nagyon más. Ez a nyílt őszinteség segíthet abban, hogy a másik is szívesebben beszéljen a gondjairól – ezzel máris könnyebben tudunk a témához kapcsolódni, és kevésbé fogja bántó kritikaként megélni az illető.

Ismerjük meg a másik helyzetét!

Változó, hogy kinek, mi a „jó” nevelés, hiszen nem csak egyféleképpen lehet valamit csinálni. Tartsuk szem előtt, hogy általában mindenkinek igaza van a saját szempontjából! Biztos megvan az oka, hogy a szülők miért úgy csinálják, ahogyan. Csak ront a helyzeten az a nagyszülői hozzáállás, hogy: én tudom, hogyan kell, nálam van a jó megoldás, te rosszul csinálod. Mielőtt bármit mondanánk, érdemes körüljárni a dolgot, finoman rákérdezni, vajon miért nem kell elpakolni a gyerekeknek, vagy este tízkor már aludnia.

Mielőtt véleményt mondanánk, ezeket gondoljuk végig: **3**

- Mivel segítünk többet, ha **véleményt mondunk, vagy ha nem?** Van-e annyira fontos az a dolog, amit szóvá tennénk, hogy érdemes vele foglalkozni?
- **Megfelelő-e az időzítés.** Vegyük észre például, ha az adott pillanatban a másik fél nem nyitott a véleményünkre. Ha a szülők fáradtak, kialvatlanok, vagy rohanásban, feszült helyzetben vannak, hagyjuk a beszélgetést máskorra.
- Biztosan **óvatosan** közelítettük meg a témát?
- És végül mindig **várjuk meg** a másik fél reakcióját!

Ajánljunk fel segítséget!

„Látom, hogy nem könnyű az etetés, altatás, az éjszakák stb. Miben tudok segíteni?” A legjobb, ha meghagyjuk a másik félnek, hogy eldöntse, mikor van ránk szüksége. Sokszor azzal támogatjuk legjobban a szülőket, ha ki kapcsolódhatnak vagy pihenhetnek.

Ne ragaszkodjunk a nézőpontunkhoz!

Ha el is mondjuk a véleményünket, esetleg tanácsot adunk, tekintsünk erre úgy, mint egy ajánlásra, lehetőségre. Mondjuk el egyszer, de ne sulykoljuk állandóan! A szülők (lányunk, fiunk, menyünk, vejünk) majd eldöntik, mit fogadnak meg belőle. Ne csináljunk abból hiúsági kérdést, ha nem fogadják el a meglátásunkat!

Ne a gyerek előtt intézzük!

„Csak úgy tudunk jó kapcsolatot ápolni a családdal, ha tiszteletben tartjuk az ő döntéseiket, a számukra fontos nevelési elveket. Ne szidjuk a fiunk előtt a menyünket, vagy a lányunk előtt a vejünket, illetve a gyerek előtt a szülőket! A neveléssel kapcsolatos jelentősebb nézeteltéréseket, nézetkülönbségeket soha ne a kicsi előtt vitassuk meg!” – javasolja dr. Darida Ágnes. Viszont a gyerekek nyugodtan elmondhatjuk a saját szabályainkat, miután azokat minden esetben egyeztettük a felnőttekkel. Egyértelműen és kedvesen mondjuk el nekik, mire vágyunk, és igyekezzünk összecsiszolni az otthoni elvárásokkal. Például, ha a szülő szabálya szerint az unokák csak a házi feladat elvégzése után nézhetnek televíziót, tartsuk ezt tiszteletben, még akkor is, ha ezt igazságtalannak érezzük. Az unokáknak tudniuk kell, hogy mi az, ami a szülői háznál elfogadható, és mi az, ami csak a nagyszülőknél. Ezenkívül legyünk következetesek, mert a gyerekek könnyen összezavarodnak, és azzal csak ártunk nekik. A legfontosabb pedig, hogy nagyon szeressük őket, mert mindig erre van a legnagyobb szükségük!

HIRDETÉS

VÁLTOZÓKORI PLUSZ KILÓK
HŐHULLÁMOK
ÁLMATLANSÁG ELLEN